

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	7
Bijstand	8
Bestuursrecht overig	10
Rechtsbijstand	10
Vreemdelingenrecht	11
Asiel	11
Regulier	16
Richtlijnen en verordeningen	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2026, 698

MK ABRS, 03-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3160](#)

burgemeester van Bergen (LB).

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. TIJDSVERLOOP. Sluiting woning voor zes maanden. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het sluitingsbesluit rechtmatig was. Van belang is in dit geval of de rechtbank het tijdsverloop relevant heeft mogen vinden door de burgemeester op te dragen een nieuw besluit te nemen mocht hij alsnog tot sluiting willen overgaan. Die vraag moet, gelet op de uitspraak van 08-12-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2756](#), bevestigend worden beantwoord, nu ruimschoots meer dan een jaar is verstreken sinds de datum dat de sluiting volgens het bestuursdwangbesluit in zou zijn gegaan. Verder volgt uit de uitspraak van 16-07-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2922](#), dat niet relevant is aan wie het tijdsverloop te wijten is. Zowel in het primaire besluit, het besluit op bezwaar als een eventueel nader te nemen besluit zal de burgemeester moeten beoordelen of sluiting op het tijdstip dat hem ingevolge deze besluitvorming voor ogen staat, gelet op het tijdsverloop in samenhang gezien met de overige omstandigheden van het geval, een geschikt middel is en zo ja, of sluiting noodzakelijk is. De Afdeling ziet geen grond om haar rechtspraak op dit punt te nuanceren.

[...] 5. In haar uitspraak van 8 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2756](#), onder 5, heeft de Afdeling overwogen dat tijdsverloop ertoe kan leiden dat sluiting van een pand op grond van artikel 13b van de Opiumwet redelijkerwijs niet meer zal bijdragen aan het bereiken van de doelen die met een dergelijke sluiting worden gediend. Als een burgemeester een pand nog niet feitelijk heeft gesloten en daar nog wel toe wil overgaan, moet hij daarom opnieuw een beoordeling maken van de noodzaak van het alsnog sluiten als meer dan één jaar is verstreken sinds de datum dat de sluiting volgens het bestuursdwangbesluit in zou zijn gegaan.

5.1. Het hoger beroep van de burgemeester richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat de noodzakelijkheid van de woningsluiting opnieuw zal moeten worden beoordeeld als de burgemeester alsnog tot feitelijke sluiting van de woning over wil gaan. De rechtbank is, met toepassing van de uitspraak van de Afdeling van 8 december 2021, terecht tot dit oordeel gekomen. De vraag is in het geval van [appellant sub 2] namelijk niet of het besluit tot sluiting gelet op het tijdsverloop rechtmatig was. Als de gronden daarvoor aanleiding geven dient in dat kader te worden beoordeeld of de burgemeester bij de beoordeling van de geschiktheid of de noodzaak van een woningsluiting zich rekenschap heeft gegeven van het tijdsverloop tussen het constateren van de overtreding en het moment waarop hij ingevolge zijn besluitvorming tot sluiting overgaat (zie de uitspraak van 16 juli 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2922](#), onder 9). De rechtbank heeft zoals hiervoor overwogen terecht geoordeeld dat het sluitingsbesluit rechtmatig was. Van belang is in dit geval of de rechtbank het tijdsverloop relevant heeft mogen vinden door de burgemeester op te dragen een nieuw besluit te nemen mocht hij alsnog tot sluiting willen overgaan. Die vraag moet, gelet op de uitspraak van 8 december 2021, bevestigend worden beantwoord, nu ruimschoots meer dan een jaar is verstreken sinds de datum dat de sluiting volgens het bestuursdwangbesluit in zou zijn gegaan.

5.2. Verder volgt uit de uitspraak van 16 juli 2025 dat niet relevant is aan wie het tijdsverloop te wijten is. Zowel in het primaire besluit, het besluit op bezwaar als een eventueel nader te nemen besluit zal de burgemeester moeten beoordelen of sluiting op het tijdstip dat hem ingevolge deze besluitvorming voor ogen staat, gelet op het tijdsverloop in samenhang gezien met de overige omstandigheden van

het geval, een geschikt middel is en zo ja, of sluiting noodzakelijk is. De Afdeling ziet geen grond om haar rechtspraak op dit punt te nuanceren.

5.3. Anders dan de burgemeester betoogt, is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht bij haar oordeel over de evenwichtigheid van de sluiting heeft betrokken dat het voor [appellant sub 2] door de sluiting lastiger wordt om in de regio een sociale huurwoning te vinden. De sluiting heeft geleid tot een buitengerechtelijke ontbinding van de huurovereenkomst door woningcorporatie Destion. In de buitengerechtelijke ontbinding van de huurovereenkomst staat dat een inschrijving van [appellant sub 2] in het woningzoekendesysteem zal worden geblokkeerd voor een periode van vijf jaar en dat zij zich over vijf jaar dus pas weer kan inschrijven als woningzoekende bij Destion. Hierdoor is het voor [appellant sub 2] lastig om een andere sociale huurwoning in de regio te vinden, omdat Destion een groot deel van het aanbod in de regio beheert. Dat de rechtbank hiervoor de woorden "zwarte lijst" heeft gebruikt maakt, wat daarvan verder zij, het voorgaande niet anders. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 699

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 01-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:3815](#)
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Urk (het college), verweerder.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

bestemmingsplan 'Oranjewijk' 9.2 onder c, 15

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OPA. BOPA. Verlenen omgevingsvergunning voor bouwen van 29 appartementen. Volgens de bouwregels in artikel 9.2, onder c, mag de bouwhoogte niet meer bedragen dan 12 meter. Het bouwplan heeft een bouwhoogte van 12,602/12,772 meter. Het college heeft middels artikel 15 van het bestemmingsplan (de 10% regeling) hiervan afgeweken. I.c. wordt geoordeeld dat van de bouwhoogte niet met toepassing van artikel 15 kan worden afgeweken. Dit betekent dat voor realisering van het bouwplan een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit nodig is. Het bestreden besluit is dus niet op de juiste wijze tot stand gekomen. Dit gebrek kan in de bezwaarprocedure nog worden hersteld. Daarbij is op grond van artikel 8.0a, tweede lid, van het Bkl dan wel van belang dat sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties (ETFAL). Vooralsnog is niet gebleken dat aan het bestreden besluit zodanige gebreken kleven dat de verleende omgevingsvergunning geen stand zou kunnen houden in bezwaar. De belangen van verzoeker wegen niet zo zwaar dat onverwijlde spoed het nodig maakt om een voorlopige voorziening te treffen.

JnB 2026, 700

Rechtbank Oost-Brabant, 22-06-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:4419](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Boxtel.

Omgevingsplan 22.45, 22.63, 22.70, 22.74

Omgevingsregeling 6.6

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 3.21

OMGEVINGSWET. MAATWERKVOORSCHRIFTEN. GELUIDSNORMEN. PADEL. REFORMATIO IN PEIUS. Opleggen maatwerkvoorschriften geluid voor padelbanen. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet-naleefbare maatwerkvoorschriften heeft gesteld. Het college heeft in de maatwerkvoorschriften bepaald dat de geluidsbelasting op de woning van eiseres, gemeten naar het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau, maximaal 46 dB(A) mag bedragen. Partijen zijn het erover eens dat als het college uit was gegaan van de belasting van een 100% baanbezetting op de garage van eiseres, de geluidsbelasting maximaal 48 dB(A) bedraagt. Omdat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een correct berekend en dus naleefbaar maatwerkvoorschrift aanvaardbaar is, voorziet de rechtbank zelf in de zaak door een hogere geluidsbelasting in de maatwerkvoorschriften op te nemen. Volledigheidshalve merkt de rechtbank op dat zij zich kan voorstellen dat het voor eiseres vreemd is dat zij in wezen slechter af is door het instellen van beroep. De vereniging mag nu namelijk meer geluid produceren dan het geval was geweest als eiseres geen beroep had ingesteld. In het bestuursrecht geldt weliswaar een regel dat een burger in principe niet slechter af mag raken door in beroep te gaan, maar op deze regel bestaan verschillende uitzonderingen. Deze uitzonderingen doen zich hier voor.

JnB 2026, 701

MK Rechtbank Gelderland, 22-06-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:4883](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ede, het college.

Omgevingswet (Ow) 1.1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 2.21, 2.22

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. GEUR- EN ROOKOVERLAST. INFORMATIEPLICHT. ONGEWONE VOORVALLEN. GEGEVENS EN BESCHIEDEN. Opleggen lasten onder dwangsom aan energie-installatie. I.c. wordt geoordeeld dat het college de lasten heeft kunnen opleggen. Sprake was van ongewone voorvallen als gevolg van verbranding van te natte biomassa. Met 'onverwijld' is bedoeld dat de melding zo spoedig mogelijk na het ontdekken van het ongewone voorval wordt gedaan. Vertraging moet worden voorkomen vanwege de gevolgen voor de gezondheid en het milieu. Het bedrijf heeft het bevoegd gezag niet onverwijld geïnformeerd over ongewone voorvallen (2.21 Bal) en niet alle vereiste gegevens en bescheiden over de ongewone voorvallen verstrekt (2.22 Bal). Het college heeft ook in de beslissing op bezwaar nog de lasten onder dwangsom kunnen opleggen ter voorkoming van herhaling van de overtredingen. Geen bijzondere omstandigheden.

JnB 2026, 702

Rechtbank Den Haag, 12-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:15685](#)

college van burgemeester en wethouders van Nieuwkoop, het college.

Omgevingswet 5.1, 5.6

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 1.1, 2.29

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. VERGUNNINGVRIJ. GEBOUWERF. Lasten onder dwangsom en invorderingsbesluiten wegens illegaal hekwerk. Omdat de kunstmatige ophoging niet noodzakelijk is geweest voor de bouw en niet past bij het verdere verloop van het terrein, heeft het college terecht gemeten vanaf het oorspronkelijke maaiveld. Hiermee staat vast dat de maximale bouwhoogte van 1 meter door het hekwerk wordt overschreden, zodat het college de hoogte van het hekwerk terecht als een overtreding heeft aangemerkt. In artikel 1.1 van het Bbl wordt een gebouwerf gedefinieerd als een perceel dat direct is gelegen bij een hoofdgebouw en in feitelijk opzicht is ingericht ten dienste van het gebruik van dat gebouw, waarbij het omgevingsplan die inrichting niet verbiedt. Uit de rechtspraak van de Afdeling volgt dat de wetgever met deze term geen inhoudelijke wijziging heeft beoogd ten opzichte van het begrip ‘erf’ onder het oude Besluit omgevingsrecht (Bor) Verwijzing naar ABRS, 21-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2281](#). Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het hekwerk niet vergunningvrij is opgericht. Ongegrond beroep.

JnB 2026, 703

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 09-05-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:4982](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zaltbommel.

Omgevingswet 5.1 lid 2

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl)

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.129g

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. UITVOERBAARHEID

SOORTENBESCHERMING. Verlenen omgevingsvergunning wijzigen kantoorpand naar woonfunctie voor huisvesting statushouders. In dit geval heeft het college het aspect soortenbescherming beoordeeld in het kader van de uitvoerbaarheid. Daarbij heeft het college acht geslagen op een op 8 juli 2025 verrichte Quicksan door ‘De Roever omgevingsadvies’. Daaruit volgt volgens het college dat, mits de daarin beschreven maatregelen in acht worden genomen, overtreding van het soortenbeschermingsregime kan worden voorkomen. Ook uit een aanvullend advies volgt dat negatieve effecten op beschermde soorten kunnen worden uitgesloten. In het kader van de uitvoerbaarheidstoets is een dergelijke beknopte beoordeling voldoende. Met het college wordt geoordeeld dat het aspect soortenbescherming de uitvoering van het project op voorhand niet onmogelijk maakt. **LADDERTOETS.** Het betreft in dit geval een in pandige wijziging binnen het bestaand stedelijk gebied. Naar voorlopig oordeel is dan geen sprake van een nieuwe stedelijke ontwikkeling, omdat er geen wezenlijk groter beslag op de ruimte is. Onder die omstandigheid is het in dit geval geen vereiste om de laddertoets te verrichten. **TECHNISCHE BOUWACTIVITEIT. RELATIVITEITSVEREISTE.** Verzoeker voert – kort samengevat – nog wat aan over de brandveiligheid van het pand en de ingevulde risicomatrix, waarin een toetsing plaatsvindt aan normen uit het Bbl. Het Bbl bevat in de kern bouwtechnische normen ter bescherming van de veiligheid van mensen die in het betreffende bouwwerk gehuisvest worden. In beginsel kan verzoeker, gelet op het relativiteitsvereiste, geen beroep doen op deze normen.

Op grond van vaste rechtspraak beschermen normen over branddoorslag of -overlag weliswaar ook de veiligheid van mensen in gebouwen op belendende percelen, maar verzoeker woont op een dusdanig grote afstand dat van een belendend perceel in ieder geval geen sprake is. Dat betekent dat het relativiteitsvereiste zich tegen een inhoudelijke beoordeling van deze grond verzet.

JnB 2026, 704

Rechtbank Noord-Holland, 15-06-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:7390](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Purmerend, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ONDERBOUWING AANVRAAG.

Verlenen omgevingsvergunning voor een 40 meter hoge vakmerkmast voor mobiele telecommunicatie (5G). De rechtbank wijst erop dat het niet ongebruikelijk is dat een aanvrager van een omgevingsvergunning zelf de onderbouwing daarvoor aanlevert. Sterker, de hoofdregel van bewijsrecht in het bestuursrecht is dat een aanvrager van een vergunning de voor vergunningverlening noodzakelijke feiten en omstandigheden moet stellen en zonodig bewijzen. Het is vervolgens aan het college om deze onderbouwing op aannemelijkheid te toetsen. Deze gang van zaken is niet in strijd met de wet. Dit betekent ook niet dat het college, als het geen aanleiding ziet te twijfelen aan de juistheid van de aangeleverde gegevens, verplicht is eigenhandig onderzoek te doen naar de vraag of de huidige 4G- of 5G-dekking noopt tot de plaatsing van een nieuwe vakwerkmast, zoals eisers stellen. Het college heeft in dit geval geen aanleiding gezien te twijfelen aan de juistheid van de dekkingskaart. Als eisers toch van mening zijn dat de door vergunninghoudster of KPN aangedragen onderbouwing niet deugt, is het vervolgens aan hen om hun stellingen met bewijs te onderbouwen. Ongegrond beroep.

JnB 2026, 705

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 02-04-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:7598](#)

college van burgemeester en wethouders van Krimpen aan den IJssel,

DCMR Milieudienst Rijnmond, het college.

Omgevingswet 1.6, 1.7, 1.8

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 7.4

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. ZORGPLICHT. Last onder dwangsom in verband met asbest in huurwoningen. Het college heeft na de zienswijze van verzoekster op het voornemen van 14-07-2025 de grondslag van de overtreding gewijzigd naar de algemene zorgplicht uit artikel 1.6 en artikel 1.7 van de Omgevingswet. De reden hiervoor is dat de aan de overtreding ten grondslag gelegde artikelen uit het Bbl in het voornemen zien op de procedure van asbestverwijdering tijdens sloopwerkzaamheden. Nu dat in dit geval niet aan de orde is, kunnen de bepalingen uit het Bbl niet als grondslag dienen voor handhavend optreden. Het college is daarom ten aanzien van last B teruggevallen op de algemene zorgplicht uit artikel 1.6 en artikel 1.7 van de Omgevingswet. De voorzieningenrechter volgt het standpunt van het college hierin. Tussen partijen is verder niet in geschil dat ten aanzien van last D (asbestvezels/niet hechtgebonden asbest) geen regels zijn opgenomen in het Bbl, zodat in zoverre ook geen sprake is van een situatie die onder de werking van de specifieke

zorgplicht zoals bedoeld in artikel 7.4 van het Bbl zou kunnen worden gebracht. Ten aanzien van last B bestaat gerede twijfel of sprake is van een overtreding van de algemene zorgplicht uit artikel 1.6 en artikel 1.7 van de Omgevingswet. Ten aanzien van last D kan niet zonder meer worden aangenomen dat sprake is geweest van een dreigende overtreding van de algemene zorgplicht. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt gedeeltelijk toegewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 706

MK CRvB, 10-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:819](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 1a:1

Beoordelingskader uit Bijlage 1 van het Compendium Participatiewet

WAJONG. NIERFALEN. NIERTRANSPLANTATIE. TMA. De rechtbank heeft terecht het Uvw gevolgd in zijn standpunt dat het ontbreken van arbeidsvermogen van appellant op 26 juli 2023 niet duurzaam was en appellant daarom niet als jonggehandicapte is aan te merken.

5.6. Appellant heeft een medische verklaring van 8 juli 2025 van de internist-nefroloog en de medisch maatschappelijk werker overgelegd. Hierin is toegelicht dat appellant sinds 2023 bij het Reinier de Graaf Gasthuis in Delft in behandeling is in verband met ernstig nierfalen (eindstadium), ontstaan door trombotische microangiopathie (TMA) op basis van maligne hypertensie. Appellant is volledig afhankelijk van hemodialyse, driemaal per week. Appellant volgde een opleiding. De belasting van de dialyse maakte het onmogelijk deze opleiding voort te zetten. Sindsdien staat zijn ontwikkeling volledig stil en is hij op meerdere levensgebieden ernstig beperkt. De verwachting van het Uvw dat appellant binnen tien jaar hersteld zou kunnen zijn, acht de internist-nefroloog medisch gezien onrealistisch en te optimistisch. Zelfs in het geval van een succesvolle niertransplantatie blijft appellant chronisch patiënt, met blijvende beperkingen, afhankelijkheid van het medicinaal onderdrukken van het afweersysteem, medische begeleiding en het blijvende risico op afstoting en recidief van de TMA.

5.7. In reactie hierop heeft het Uvw een rapport van 29 juli 2025 van de verzekeringsarts bezwaar en beroep ingediend. Daarin is toegelicht dat niet wordt uitgegaan van herstel binnen tien jaar. Het standpunt is dat appellant binnen tien jaar arbeidsvermogen kan ontwikkelen, met andere woorden kan gaan voldoen aan de criteria van vier uur per dag (of tweemaal twee uur per dag) belastbaar zijn en een uur aaneengesloten kunnen werken. Gelet op de opleiding van appellant is voorts niet te verwachten dat hij op dat moment geen basale werknemersvaardigheden zal hebben of geen taak (iets eenvoudigs als broodjes smeren is al voldoende) zal kunnen uitvoeren.

5.8. Het standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep wordt gevolgd. Ter zitting is gebleken dat appellant inmiddels recentelijk een niertransplantatie heeft ondergaan, waarvan hij nog moet aansterken en waarbij het uithoudingsvermogen nog laag is. De Raad erkent dat de uitkomst van een niertransplantatie bij TMA onzeker is en dat, gelet op de bestaande wachtlijst op het moment van de Wajong-aanvraag, van een verbetering in het functioneren wellicht pas na jaren sprake zal kunnen zijn. Voor de toepassing van de Wajong kan in een situatie waarbij op lange termijn een geringe kans op herstel bestaat – anders dan bij een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op grond

van de Wet WIA [...] – geen duurzaamheid worden aangenomen. Ook als sprake is van een geringe kans op herstel op lange termijn, is immers niet uitgesloten dat de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie zich in de toekomst nog kunnen ontwikkelen. De wetgever heeft ervoor gekozen dat in een dergelijke situatie eerst na een periode van tien jaar [...] wordt aangenomen dat het arbeidsvermogen duurzaam ontbreekt.

5.9. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht het Uvw gevolgd in zijn standpunt dat het ontbreken van arbeidsvermogen van appellant op 26 juli 2023 niet duurzaam was en appellant daarom niet als jonggehandicapte is aan te merken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 707

MK CRvB, 09-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:779](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 14

Twaalfde Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1

Participatiewet (PW) 35, 78ee

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING EENMALIGE ENERGIETOESLAG. DUO-ENERGIETOESLAG.

De ongelijke behandeling is objectief gerechtvaardigd. Voor het buiten toepassing laten van artikel 35, vijfde lid, aanhef en onder b, van de PW is geen grond. Het college heeft daarom de aanvraag van appellant terecht afgewezen.

1.2. Met een besluit van 3 december 2023 heeft het college de aanvraag afgewezen. Het daartegen gerichte bezwaar is met een besluit van 28 maart 2024 (bestreden besluit) ongegrond verklaard. Het college heeft aan de afwijzing ten grondslag gelegd dat appellant aanspraak maakt op studiefinanciering en dat hij daarom op grond van artikel 35, vijfde lid, aanhef en onder b, van de PW uitgesloten is van de energietoeslag voor het jaar 2023 die wordt verstrekt door het college (gemeentelijke energietoeslag).

1.3. DUO heeft appellant ambtshalve een energietoeslag verstrekt op grond van artikel 78ee van de PW, ten bedrage van € 400,- (DUO-energietoeslag). [...]

4.1. In geschil is of artikel 35, vijfde lid, aanhef en onder b, van de PW in het geval van appellant buiten toepassing moet worden gelaten omdat de uitsluiting van appellant van de energietoeslag voor het jaar 2023 op grond van die bepaling in strijd is met artikel 14 van het EVRM en artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM. [...]

4.6.1. De beroepsgrond van appellant slaagt niet. Bij de beoordeling of de ongelijke behandeling objectief gerechtvaardigd is, geldt dat wordt getoetst of de regeling een legitiem doel nastreeft en of er een redelijke verhouding bestaat tussen dat doel en de ongelijkheid die wordt veroorzaakt door het voor verwezenlijking van dat doel in de regeling gekozen middel. Gelet op de aan de wetgever toekomende beoordelingsvrijheid wordt niet bezien of het ingezette middel de beste oplossing was voor het probleem, dan wel of de beoordelingsvrijheid op een andere manier had moeten worden ingevuld, maar wordt getoetst of het middel redelijk en geschikt is om het doel te bereiken.⁷

4.6.2. De doelmatige besteding van middelen en het voorkomen van overcompensatie heeft de Raad al als legitieme doelen beschouwd.[...] Daarnaast heeft de wetgever het uitgangspunt willen hanteren dat inkomensondersteuning voor studenten, anders dan voor andere minima, een gedeelde verantwoordelijkheid is, temeer omdat studenten door het volgen van een studie investeren in hun toekomst en daar naar verwachting persoonlijk voordeel uit zullen halen.[...] Ook dat is naar oordeel van de Raad een legitiem doel. De Raad is verder van oordeel dat het middel, het treffen van verschillende regelingen voor studenten en andere minima, redelijk en geschikt is. Daarbij neemt de Raad in aanmerking dat de wetgever studenten – die immers wel te maken kunnen hebben gehad met gestegen energielasten – niet categorisch van enige tegemoetkoming heeft uitgesloten. De hoogte van de energietoeslag voor studenten is ook niet zodanig laag dat het om die reden niet redelijk en geschikt moet worden geacht. Daarbij neemt de Raad in aanmerking dat de wetgever uitging van een mediane stijging van de energiekosten van € 524,-, onder andere vanwege het door de overheid voor 2023 ingestelde prijsplafond.[...] De Raad neemt verder in aanmerking dat in de toelichting op de wijziging van de PW in verband met de energietoeslag wordt vermeld dat voor het gehele studiejaar 2023/24 voor alle studenten de basisbeurs is opgehoogd met € 164,- ter compensatie van de inflatie, waar de gestegen energieprijzen een flink aandeel in hebben.[...] In die omstandigheden heeft de wetgever de aan hem toekomende beoordelingsvrijheid niet overschreden door studenten categorisch uit te sluiten van de energietoeslag. Het feit, genoemd door appellant, dat de gedeelde verantwoordelijkheid in zijn geval niet opgaat omdat zijn ouders hem niet financieel kunnen ondersteunen, maakt het voorgaande niet anders. Het is vaste rechtspraak dat artikel 14 van het EVRM en artikel 1 van het Twaalfde Protocol van het EVRM niet vereisen, gelet op de eerdergenoemde ruime beoordelingsvrijheid en in het belang van de uitvoerbaarheid van sociale zekerheidstelsels, dat zodanig uitgewerkte regelingen worden getroffen dat voor de toepassing van elke afzonderlijke regeling elke onevenwichtigheid in elke denkbare situatie wordt voorkomen.[...]

4.6.3. Het voorgaande betekent dat de ongelijke behandeling objectief gerechtvaardigd is. Voor het buiten toepassing laten van artikel 35, vijfde lid, aanhef en onder b, van de PW is geen grond. Het college heeft daarom de aanvraag van appellant terecht afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Rechtsbijstand

JnB 2026, 708

MK ABRS, 01-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3795](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad), appellant.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Wet op de Rechtsbijstand 12, 34, 37b

Wet hersteloperatie toeslagen 2.21

Subsidieregeling pakket rechtsbijstand herstelregelingen kinderopvangtoeslag 2023

(Subsidieregeling) 1, 2

RECHTSBIJSTAND. TOEVOEGING. HERSTELOPERATIE TOESLAGEN. Uitleg van artikel 2 van de Subsidieregeling. In geschil is wat onder de in dat artikel bedoelde procedures moet worden verstaan. I.c. wordt geoordeeld dat de aanvragen van wederpartij voor toevoeging in procedures over brede ondersteuning niet onder de reikwijdte van artikel 2 van de Subsidieregeling vallen. Het artikel gaat in de eerste plaats over een verzoek dat in het kader van de herstelregelingen bij de Belastingdienst/Toeslagen is ingediend en in de tweede plaats over de hieruit voortvloeiende procedures. Uit de tekst van het artikel valt op te maken dat het bij de bedoelde procedures uitsluitend gaat om procedures over een besluit op voornoemd verzoek dat is ingediend bij de Belastingdienst/Toeslagen, zoals een bezwaar, beroep, hoger beroep of verzoek om een voorlopige voorziening. Deze procedures voert een gedupeerde in het kader van de herstelregelingen kinderopvangtoeslag tegen de Belastingdienst/Toeslagen. Verder is in artikel 4 van de Subsidieregeling uiteengezet wanneer een vergoeding voor rechtsbijstandverlening wordt toegekend. In deze bepaling is brede ondersteuning niet vermeld. Geen strijd met artikel 6 EVRM.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 709

MK ABRS, 01-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3643](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vluchtelingenverdrag 1(F) b

Vw 2000 30b j

ASIEL. Seksuele handelingen met minderjarigen binnen ‘kindhuwelijk’ is ‘ernstig niet-politiek misdrijf’. Beoordelingskader.

Hoe moet de minister beoordelen of sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf?

3. De minister moet bij zijn beoordeling onder meer de Unierechtelijke wet- en regelgeving die gaat over de uitsluiting van internationale bescherming in acht nemen. Artikel 12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn gaat specifiek over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Volgens die bepaling wordt een onderdaan van een derde land of staatloze uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij buiten het land van toevlucht een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

3.1. Het Hof van Justitie heeft uitgelegd hoe de minister deze bepaling moet toepassen. Het Hof heeft in het arrest van 13 september 2018, Ahmed, [ECLI:EU:C:2018:713](#), punt 41, overwogen dat de bepalingen uit de Kwalificatierichtlijn moeten worden uitgelegd tegen de achtergrond van de algemene systematiek en de doelstelling van die richtlijn met inachtneming van het Vluchtelingenverdrag en andere verdragen. Artikel 12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn moet dus volgens het Hof worden uitgelegd tegen de achtergrond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

3.2. Het Hof heeft in de punten 55 tot en met 57 van het arrest Ahmed meerdere criteria genoemd op basis waarvan de lidstaten beoordelen of sprake is van een ernstig misdrijf. Het gaat onder meer om de aard van het gepleegde feit en de schade die is teweeggebracht. Hoewel het Hof deze criteria noemt in het kader van de uitsluiting van subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn, zijn deze criteria ook van toepassing als het gaat om de uitsluiting van de vluchtelingenstatus bedoeld in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof heeft namelijk in de punten 38 tot en met 51 van het arrest Ahmed uitgelegd dat deze artikelen vergelijkbaar zijn en beide moeten worden uitgelegd tegen de achtergrond van het Vluchtelingenverdrag. Daarbij heeft het Hof in punt 57 over die criteria overwogen dat er vergelijkbare aanbevelingen staan in het ‘Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees’ (UNHCR Handboek), punten 155 tot en met 157.

3.3. De minister heeft de criteria uit het arrest Ahmed verwerkt in zijn beleid. Daarbij heeft de minister ook de criteria uit de "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses" van de UNHCR (Background Note) in zijn beleid verwerkt. In paragraaf C2/7.10.7.2.3 van de Vc 2000 staat dat de beoordeling of een misdrijf ‘ernstig’ is in de zin van artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag, een individuele beoordeling betreft aan de hand van de individuele omstandigheden. De volgende elementen kunnen daarbij van belang zijn:

a. aard van het gepleegde feit/handeling;

- b. omvang van de gevolgen c.q. de schade die is teweeggebracht;
- c. strafmaat;
- d. internationale (rechterlijke) consensus dat het gepleegde feit is aan te merken als ernstig misdrijf;
- e. de gevolgde strafprocedure.

3.4. Volgens het beleid van de minister is het afhankelijk van de individuele feiten en omstandigheden welke van deze elementen - al dan niet in samenhang - relevant zijn en moeten worden betrokken in de beoordeling.

3.5. Het Hof heeft in het arrest van 30 april 2025, Galte, [ECLI:EU:C:2025:292](#), een aanvulling gegeven op deze elementen in het kader van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus bedoeld in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof heeft in punt 40 herhaald dat de lidstaten bij de vaststelling of sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf alle omstandigheden van het specifieke geval moeten onderzoeken. Daarbij heeft het Hof in punt 31 overwogen dat het begrip "misdrijf" weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip "ernstig" daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus volgens het Hof niet uitgesloten dat de ernst van een niet-politiek misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het niet-politieke misdrijf werd gepleegd.

3.6. Verder overweegt het Hof in punt 45 van het arrest Galte dat, om de ernst van het misdrijf in kwestie te beoordelen, de bevoegde autoriteit onder meer de aard van de betrokken daad moet onderzoeken, de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het berouw dat de betrokkene in voorkomend geval heeft getoond. De Afdeling leidt uit de bewoordingen van het Hof "onder meer" in punt 45 af dat er nog meer elementen kunnen zijn die de lidstaten in hun beoordeling moeten betrekken. Zoals volgt uit punt 39 van het arrest Galte, gaat het uiteindelijk om de vraag of het niet-politieke misdrijf zo ernstig is dat de betrokkene niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de vluchtelingenstatus is verbonden. Dat moeten de lidstaten, en dus de minister, steeds per geval beoordelen. [...]

Is het consumeren van een huwelijk met een minderjarige huwelijkspartner een ernstig niet-politiek misdrijf?

5. De delen van het beleid van de minister die in deze zaak relevant zijn, zijn in zijn algemeenheid een juiste verwoording van de rechtspraak op dit punt. Daarom toetst de Afdeling hieronder of de minister dat beleid ook juist heeft toegepast.

Is er sprake van een internationale (rechterlijke) consensus?

5.1. Een element om te bepalen of sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf, gaat over de vraag of er een internationale (rechterlijke) consensus bestaat dat het gepleegde feit is aan te merken als een ernstig niet-politiek misdrijf. [...]

5.3.3. De Afdeling concludeert dan ook dat uit de hiervoor genoemde internationale rechtsbronnen niet kan worden afgeleid dat de meeste staten van de wereld vinden dat het consumeren van een huwelijk met een minderjarige huwelijkspartner van dertien jaar een ernstig niet-politiek misdrijf is. In dat kader verwijst de Afdeling naar punt 25 van de brief van de UNHCR. Daarin concludeert de UNHCR dat de bestaande internationale rechtsinstrumenten geen basis kunnen vormen voor de conclusie dat het consumeren van een huwelijk met een minderjarige huwelijkspartner een ernstig niet-politiek misdrijf is.

Nationale wetgeving van staten over zedenmisdrijven

5.4. De UNHCR licht vervolgens in haar brief toe dat uit de nationale wetgeving van staten wel kan worden afgeleid wat de meeste staten van de wereld vinden. Daarom is het volgens de UNHCR noodzakelijk om te onderzoeken wat er in de nationale wetgeving van de staten is geregeld over de strafbaarstelling van seksuele gemeenschap tussen een volwassene en een minderjarige, al dan niet in de context van het consumeren van een huwelijk. [...]

Het oordeel van de Afdeling over de conclusies van de UNHCR

5.4.6. Hoewel het dus onduidelijk is wat de leeftijdsgrenzen zijn in de Arabische staten die in het hiervoor genoemde rapport worden genoemd, heeft de UNHCR de conclusies in zijn brief gebaseerd op rapporten waarin vrijwel alle werelddelen worden betrokken. Daaruit blijkt dat een kleine minderheid van staten een leeftijdsgrens toepast van dertien jaar of jonger om te kunnen instemmen met seksuele handelingen. De Afdeling is van oordeel dat de UNHCR op basis daarvan heeft kunnen concluderen dat de meeste staten eisen dat een kind ten minste veertien jaar of ouder is om met seksuele handelingen te kunnen instemmen.

5.4.7. Zoals overwogen onder 5.4.1 en 5.4.2, heeft de UNHCR in de punten 26 tot en met 28 van de brief toegelicht dat de meeste staten seksuele gemeenschap met een minderjarige van jonger dan veertien jaar kwalificeren als verkrachting of als ernstig seksueel misbruik en dat dus sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf. In het verlengde daarvan heeft de UNHCR toegelicht dat, als de seksuele gemeenschap binnen het huwelijk plaatsvindt, dat ook wordt beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf. De Afdeling verwijst verder naar paragraaf 40 van de Background Note waarin verkrachting als voorbeeld wordt genoemd van een ernstig niet-politiek misdrijf. De Afdeling heeft eerder overwogen dat verkrachting daarom onder de reikwijdte valt van artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag. Zie de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:238](#), onder 1.3 en 1.4.

5.4.8. De Afdeling volgt daarom ook de conclusie van de UNHCR dat de meeste staten van opvatting zijn dat sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf als een vreemdeling een huwelijk consummeert met een minderjarige huwelijkspartner die jonger is dan veertien jaar. De Afdeling volgt eveneens de conclusie van de UNHCR dat sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf indien de huwelijkspartner ouder is dan veertien jaar, maar niet in vrijheid toestemming heeft gegeven of heeft kunnen geven voor het consumeren van het huwelijk. Dat, zoals appellant betoogt, het in New York en Australië onder voorwaarden zou zijn toegestaan om te trouwen met minderjarigen van veertien jaar, zo dit al juist is, verandert deze conclusie niet.

5.4.9. De rechtbank heeft daarom terecht geconcludeerd dat er internationale consensus bestaat dat het hebben van seksuele gemeenschap met een minderjarige van dertien jaar, al dan niet binnen een huwelijk, is aan te merken als een ernstig niet-politiek misdrijf.

De aard van het misdrijf en de omvang van de gevolgen

5.5. De Afdeling ziet deze conclusie ondersteund door de andere elementen die worden genoemd in het beleid van de minister, waaronder de aard en de ernst van het misdrijf en de omvang van de gevolgen voor het slachtoffer. Dit zijn de elementen onder a en b van het beleid van de minister. In dat kader klaagt appellant in zijn tweede grief over het oordeel van de rechtbank dat seksuele gemeenschap tussen een volwassene en een minderjarige van dertien jaar naar haar aard een zeer ernstig misdrijf is. Appellant betoogt dat de rechtbank dit heeft overwogen vanuit een Nederlands dan wel westers perspectief, terwijl de rechtbank dit vanuit een internationaal perspectief had moeten oordelen.

5.5.1. Anders dan appellant betoogt, is niet gebleken dat de rechtbank heeft geoordeeld vanuit een Nederlands of westers perspectief. Zoals hiervoor overwogen, vinden de meeste staten van de wereld dat het hebben van seksuele gemeenschap tussen een volwassene en een minderjarige van dertien jaar een ernstig niet-politiek misdrijf is. Daarbij maakt het niet uit of dit misdrijf binnen een huwelijk is gepleegd. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de minister terecht heeft gesteld dat het hebben van seksuele gemeenschap met een dertienjarige, zoals in het geval van appellant, naar zijn aard een ernstig misdrijf is. De rechtbank heeft terecht gewezen op de zeer ernstige inbreuk op de lichamelijke en geestelijke integriteit van het slachtoffer en de langdurige nadelige psychische gevolgen daarvan. Daarbij verwijst de Afdeling naar punt 9 van de brief van de UNHCR. De UNHCR licht onder meer toe dat huwelijken met minderjarigen en de daaraan gerelateerde seksuele en psychische schade vormen kunnen zijn van onderdrukking van kinderen.

5.5.2. De rechtbank heeft verder terecht in haar oordeel betrokken dat een minderjarige van dertien jaar oud niet in staat kan worden geacht om zijn of haar seksuele integriteit te bewaken en weerstand te bieden aan een volwassene. De rechtbank heeft terecht overwogen dat minderjarigen, vanwege hun leeftijd, beschermd moeten worden tegen personen die van hen seksueel misbruik willen maken. De Afdeling verwijst op dit punt naar de toelichting van de UNHCR in punt 8 van haar brief. Daarin wijst de UNHCR op de in meerdere verdragen neergelegde verplichting om kinderen te beschermen tegen alle vormen van geweld en seksueel misbruik, ook in de context van een huwelijk.

5.5.3. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de minister de aard en ernst van het misdrijf en de gevolgen daarvan terecht bij zijn conclusie heeft betrokken dat sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf.

De strafmaat

5.6. Voor wat betreft de strafmaat, element c in het beleid van de minister, is het arrest Ahmed van belang. In die zaak had de Hongaarse rechter aan het Hof gevraagd of het is toegestaan dat alleen de straf die op het misdrijf staat volgens het Hongaarse recht, bepalend is om een gepleegd feit aan te merken als een ernstig misdrijf als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof heeft in punt 55 van het arrest overwogen dat de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, bijzonder belangrijk is. Maar daarbij moet die lidstaat volgens het Hof wel onderzoek doen naar alle specifieke feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de individuele persoon, om uit te maken of die persoon kan worden uitgesloten van internationale bescherming.

5.6.1. De Afdeling leidt hieruit af dat de minister voor wat betreft de strafmaat kan verwijzen naar de maximale straf die volgens het Nederlandse strafrecht op het misdrijf is gesteld. Dat was een gevangenisstraf van acht jaar op grond van artikel 245 (oud) van het Wetboek van Strafrecht toen appellant het huwelijk consummeerde. Hoewel die bepaling vereiste dat de seksuele gedraging "buiten echt" heeft plaatsgevonden, werd echter ook al ten tijde van de consummatie van het huwelijk van appellant in Syrië in Nederland in ieder geval geen ontheffing van de minimumleeftijd voor huwelijkspartners meer gegeven voor huwelijkspartners jonger dan vijftien jaar. Daarnaast zou, ook toen appellant het huwelijk consummeerde, zijn in het buitenland gesloten kindhuwelijk niet in Nederland worden erkend vanwege strijd met de openbare orde. De minister heeft dan ook terecht deze strafbepaling als uitgangspunt genomen voor de beoordeling welk misdrijf en welke maximale strafbedreiging moeten worden betrokken bij de vraag of appellant een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd. In het beleid van de minister bij de toelichting op het element over de strafmaat staat dat hij de maximumstraf betreft bij zijn beoordeling. De rechtbank heeft in haar oordeel betrokken dat de minister er terecht op heeft gewezen dat het hebben van seksuele gemeenschap met een

minderjarige van dertien jaar oud in het Nederlandse strafrecht is aangemerkt als een misdrijf waarop hoge straffen staan. Appellant heeft dit oordeel van de rechtbank niet bestreden.

Conclusie over de elementen uit het beleid van de minister

5.7. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister aan de hand van de elementen uit het beleid terecht heeft vastgesteld dat sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf.

5.8. De tweede grief faalt.

Wist appellant of had hij behoren te weten dat hij een ernstig misdrijf pleegde?

6. Om te kunnen bepalen of een vreemdeling individueel voor artikel 1(F)-handelingen verantwoordelijk moet worden gehouden, wordt onderzocht of kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende misdrijf/de betreffende misdrijven ("knowing participation") en of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Indien hiervan sprake is, kan aan een vreemdeling artikel 1(F) worden tegengeworpen. Hiervoor wordt gebruikgemaakt van de "personal and knowing participation-test" (artikelen 25 en 27 tot en met 33 van het Statuut van Rome). Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2350](#), onder 2.1.

6.1. Niet in geschil is dat appellant het huwelijk heeft geconsumeerd en dat hij dus het misdrijf heeft gepleegd. Daarom is sprake van "personal participation". Partijen verschillen van mening over of het bestaan van "knowing participation" kan worden aangenomen. De Afdeling heeft eerder overwogen dat hiervoor niet is vereist dat een vreemdeling zich, toen hij de gedragingen verrichtte, ook daadwerkelijk bewust was van het 1(F)-karakter hiervan. Het gaat erom dat de vreemdeling wist of had behoren te weten dat hij een ernstig misdrijf pleegde en niet dat hij wist of het ernstig genoeg was om artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 juli 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3064](#), onder 3.2. [...]

6.4. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de minister terecht heeft aangenomen dat appellant wist of had behoren te weten dat hij een ernstig misdrijf pleegde. De Afdeling merkt op dat de minister tijdens de zitting bij de Afdeling niet inhoudelijk heeft gereageerd op de e-mails van [persoon] over de strafbaarstelling in Syrië. De Afdeling heeft op basis van de overgelegde stukken niet kunnen vaststellen of het in Syrië strafbaar is om seksuele gemeenschap te hebben met een minderjarige van jonger dan vijftien jaar als dit binnen een huwelijk plaatsvindt. De Afdeling acht die vaststelling in dit geval niet noodzakelijk, omdat de rechtbank haar oordeel over "knowing participation" terecht mede heeft gebaseerd op andere omstandigheden.

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Minister weigert terecht asiel aan Syriërs die seksuele handelingen verrichtten met minderjarigen) uitgebracht.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van 1 juli 2026; [ECLI:NL:RVS:2026:3817](#), [ECLI:NL:RVS:2026:3818](#) en [ECLI:NL:RVS:2026:3733](#).

JnB 2026, 710

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 24-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:17131](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1347 15 c

Vw 2000 28

ASIEL. De minister heeft namelijk niet deugdelijk gemotiveerd dat in de provincies Al Mahra en Hadramaut, Jemen, geen sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Kwalificatieverordening. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2026, 711

MK ABRS, 01-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3812](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 14

EVRM 8

REGULIER. KINDERPARDON. AFSLUITINGSREGELING. De minister moet voor een ‘fair balance’ van de belangenafweging zorgvuldig onderzoeken en deugdelijk motiveren of sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Daarbij moet de minister het belang van het kind zwaar meewegen, door rekening te houden met omstandigheden die ervoor kunnen pleiten om kinderen niet de nadelige gevolgen van het gedrag van ouders te laten ondervinden. Het belang van het kind kan onder meer volgen uit de banden van een kind met Nederland. Gelet daarop volgt de Afdeling de minister niet langer in zijn standpunt dat door vreemdelingen aangevoerde omstandigheden over de banden van kinderen met Nederland weliswaar in hun voordeel wegen, maar deze omstandigheden toch niet doorslaggevend kunnen zijn voor de uitkomst van de belangenafweging om de enkele reden dat die kinderen deze banden hebben opgebouwd tijdens langdurig onrechtmatig verblijf.

De Afdeling bepaalt dat de minister betrokkenen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleent voor de uitoefening van hun privéleven in Nederland.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of de minister betrokkenen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd moet verlenen voor het uitoefenen van hun privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in Nederland, mede gelet op de belangen van de al langdurig in Nederland verblijvende kinderen. Daarbij gaat het om een situatie waarin al vaststaat dat de minister terecht aan betrokkenen heeft tegengeworpen dat zij niet voldoen aan het beleid in de Afsluitingsregeling en de minister deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij geen aanleiding heeft gezien om van dat beleid af te wijken met toepassing van artikel 4:84 van de Awb. [...]

4.4. Gelet op de specifieke omstandigheden van de verzoekers in het arrest Butt, volgt uit dat arrest op zichzelf niet in welke individuele gevallen de minister verplicht is om uitzonderlijke omstandigheden aan te nemen. Uit dat arrest volgt wel dat de minister voor een ‘fair balance’ van de belangenafweging zorgvuldig moet onderzoeken en deugdelijk moet motiveren of zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen aan de hand van de door betrokkenen aangevoerde omstandigheden. De Afdeling toetst het oordeel van de rechtbank over de vraag of de minister zijn beoordeling op die wijze heeft gemaakt, aan de hand van de grieven van partijen in hoger beroep. De Afdeling ziet er bij die toets uitdrukkelijk op toe dat de minister heeft laten zien dat hij aanzienlijk gewicht heeft

toegekend aan het belang van het kind door rekening te houden met omstandigheden die ervoor kunnen pleiten om kinderen niet de nadelige gevolgen van het gedrag van ouders te laten ondervinden. Het belang van het kind kan onder meer volgen uit de banden van een kind met Nederland. Gelet daarop volgt de Afdeling de minister niet langer in zijn standpunt dat door vreemdelingen aangevoerde omstandigheden over de banden van kinderen met Nederland weliswaar in hun voordeel wegen, maar deze omstandigheden toch niet doorslaggevend kunnen zijn voor de uitkomst van de belangenafweging om de enkele reden dat die kinderen deze banden hebben opgebouwd tijdens langdurig onrechtmatig verblijf. [...]

6. Het hoger beroep is ongegrond. De Afdeling bevestigt de uitspraak van de rechtbank. De Afdeling herroept het besluit van 11 oktober 2019. De Afdeling oordeelt dat de minister in zijn belangenafweging niet zorgvuldig heeft onderzocht en niet deugdelijk heeft gemotiveerd of uitzonderlijke omstandigheden bestaan gelet op de belangen van de kinderen en overige individuele omstandigheden. Hoewel het in beginsel aan de minister is om alsnog te beoordelen of hij betrokkenen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd moet verlenen voor het uitoefenen van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, ziet de Afdeling in deze zaak aanleiding voor definitieve geschilbeslechting. Gelet op de verblijfsonzekerheid voor de kinderen vanaf het begin van deze procedure in 2019 en de voor hun ontwikkeling negatieve effecten van die onzekerheid, acht de Afdeling het namelijk nodig dat deze procedure tot een einde komt. Partijen hebben tijdens de zitting in hoger beroep desgevraagd geen bezwaren geuit tegen definitieve geschilbeslechting.

6.1. De Afdeling heeft de overtuiging dat voor betrokkenen uitzonderlijke omstandigheden bestaan gelet op de belangen van de kinderen en de overige individuele omstandigheden in deze zaak. Daaronder valt onder meer dat de oudste kinderen, tijdens hun verblijf van twaalf jaar in Nederland, banden met Nederland hebben opgebouwd, zij gelet op hun leeftijd een mate van identiteitsontwikkeling hebben doorgemaakt in Nederland en het BIC-rapport informatie bevat over ernstige psychische problemen van de hoofdpersoon en haar beide ouders. De kinderen hebben de banden met Nederland in ieder geval opgebouwd door het volgen van onderwijs en hun sociale contacten. De Afdeling neemt gelet daarop aan dat een 'fair balance' van alle af te wegen relevante feiten en omstandigheden leidt tot een belangenafweging in het voordeel van betrokkenen. De Afdeling bepaalt dat de minister betrokkenen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleent voor de uitoefening van hun privéleven in Nederland. De minister moet de proceskosten vergoeden.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van 1 juli 2026; [ECLI:NL:RVS:2026:3813](#) en [ECLI:NL:RVS:2026:3816](#).

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Minister moet meer gewicht toekennen aan belang van het kind in zaken over afsluitende regeling 'kinderpardon') uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 712

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 25-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:17557](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. VERLENGING OVERDRACHTSTERMIJN. TBBA-formulier heeft onvoldoende bewijswaarde. Minister heeft daarom onvoldoende gemotiveerd dat eiser is ondergedoken.

JnB 2026, 713

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 23-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:17534](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 12 lid 4, 18 lid 1 d

DUBLINVERORDENING. Intrekking van eerder verleende internationale bescherming. Het arrest Qassioun is ook op die situatie van toepassing, omdat ook in dat geval eerder positief is beslist op het verzoek om internationale bescherming. In een situatie als de onderhavige heeft artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening als de juiste grondslag te gelden, en niet artikel 18, eerste lid, onder d.

Is Duitsland verantwoordelijk voor de asielaanvraag?

4. Eiser betoogt dat de Dublinverordening niet op hem van toepassing is en dat daarom geen sprake is van een rechtsgeldig overdrachtsbesluit. Volgens eiser zijn het claimverzoek, het claimakkoord en het overdrachtsbesluit ten onrechte gebaseerd op artikel 18, eerste lid, onder d, van de Dublinverordening. Die bepaling heeft betrekking op afgewezen asielverzoeken. De situatie van eiser verschilt daarvan, omdat Duitsland hem eerst internationale bescherming heeft verleend en deze pas later heeft ingetrokken.

4.1. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Qassioun [[ECLI:EU:C:2025:838](#)] geoordeeld dat artikel 18, eerste lid, onder d, van de Dublinverordening niet ziet op de situatie waarin een eerder verleende verblijfstitel niet wordt verlengd of vernieuwd. Volgens het Hof van Justitie volgt uit de tekst van die bepaling dat in zo'n geval eerder positief is beslist op het verzoek om internationale bescherming. Daarom is geen sprake van een 'afwijzing' in de zin van artikel 18, eerste lid, onder d, van de Dublinverordening. Het Hof van Justitie komt op grond van een systematische en teleologische uitleg tot dezelfde conclusie.

4.1.1. De rechtbank stelt vast dat het in dit geval niet gaat om het niet verlengen van een eerdere verblijfstitel, maar om intrekking van internationale bescherming. Het arrest Qassioun is echter ook op die situatie van toepassing, omdat ook in dat geval eerder positief is beslist op het verzoek om internationale bescherming. De minister heeft dit op de zitting van 30 april 2026 ook niet betwist. Dit betekent dat de minister het overdrachtsbesluit ten onrechte heeft gebaseerd op artikel 18, eerste lid, onder d, van de Dublinverordening. Het besluit is daarom niet deugdelijk gemotiveerd. Het beroep is dus gegrond en de rechtbank vernietigt het besluit.

4.2. De minister heeft zich in het verweerschrift van 10 november 2025, en op beide zittingen, subsidiair op het standpunt gesteld dat Duitsland verantwoordelijk is op grond van artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening. De rechtbank ziet hierin aanleiding te beoordelen of de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand kunnen blijven.

4.2.1. Uit het arrest Qassioun volgt dat de situatie van een derdelander met een verlopen verblijfstitel niet in artikel 18, eerste lid, onder d, maar in artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening is geregeld. Eiser valt onder die bepaling. Zijn eerdere subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland kan worden aangemerkt als 'verblijfstitel'. Niet in geschil is dat hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten en de verblijfstitel is minder dan twee jaar verlopen. De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog dat geen sprake is van een verlopen verblijfstitel omdat de status is ingetrokken. Met die intrekking is immers een einde gekomen aan de geldigheid van de eerder verleende verblijfstitel. In zoverre verschilt de situatie niet wezenlijk van die waarin een verblijfstitel niet wordt verlengd of vernieuwd. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat uit de tekst van artikel 12, vierde lid, niet volgt dat deze bepaling uitsluitend ziet op verblijfstitels die door tijdsverloop zijn geëindigd. Indien de Uniewetgever een onderscheid had willen maken tussen een verlopen, niet-verlengde of ingetrokken verblijfstitel, had het voor de hand gelegen dat expliciet in de bepaling tot uitdrukking te brengen. Voor de door eiser voorgestane beperkte uitleg van artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening ziet de rechtbank daarom geen aanleiding.

4.2.2. De minister kon het overdrachtsbesluit daarom niet baseren op artikel 18, eerste lid, onder d, maar wel op artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening. De beroepsgrond dat de Dublinverordening niet op eiser van toepassing is, slaagt dus niet.

4.2.3. Dat artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening niet in het claimverzoek en het claimakkoord zijn genoemd, maakt dit niet anders. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) eerder heeft overwogen, betekent het noemen van een onjuiste grondslag in een claimverzoek of/en claimakkoord niet dat geen geldig claimakkoord tot stand is gekomen. Wel geldt dat de minister de betrokken lidstaat volledig moet informeren. Daaraan is voldaan. In beide claimverzoeken is vermeld dat eiser internationale bescherming had in Duitsland en wanneer die verblijfstitel is ingetrokken. De Duitse autoriteiten konden daarom voldoende geïnformeerd op het claimverzoek beslissen en hebben zich ook tweemaal verantwoordelijk geacht. De rechtbank betreft hierbij ook dat pas met het arrest Qassioun duidelijk is geworden dat in een situatie als de onderhavige artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening als de juiste grondslag heeft te gelden, en niet artikel 18, eerste lid, onder d.

[Naar inhoudsopgave](#)